

DOMSTOLENS DOM (ANDEN AFDELING)
AF 20. FEBRUAR 1975 ¹

Jeanne Airola
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 21/74

S a m m e n d r a g

Tjenestemænd — udlandstillæg — mandlige og kvindelige tjenestemænd — sammenlignelig situation — statsborgerskab der automatisk pålægges en kvindelig tjenestemand ved indgåelse af ægteskab — forskelsbehandling — retstridighed
(tjenestemandsvedtægtens bilag VII, artikel 4)

Udtrykket »statsborgerskab« i tjenestemandsvedtægtens bilag VII, artikel 4, littera a skal fortolkes således, at enhver ugrundet forskelsbehandling af mandlige og kvindelige tjenestemænd, der befinder sig i faktisk sammenlignelige situationer,

skal undgås. Der skal følgelig ses bort fra det statsborgerskab, som automatisk, og uden at hun kan give afkald på det, tildeles en kvindelig tjenestemand ved hendes indgåelse af ægteskab med en statsborger fra en anden stat.

I sag 21/74

JEANNE AIROLA, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af advokat Marcel Grégoire, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Tony Bieber, 83, boulevard Grande-Duchesse Charlotte,

som sagsøger

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af dens juridiske rådgiver Joseph Griesmar, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Pierre Lamoureux,

som sagsøgt

¹ — Processprog: Fransk.

principalt angående betaling af udlandstillæg til sagsøgerinden fra 1. juni 1973,
afsiger

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af: afdelingsformanden Mackenzie Stuart (refererende), dommerne H. Kutscher og M. Sørensen,

generaladvokat: A. Trabucchi
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og parternes anbringender under skriftvekslingen kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb

Sagsøgerinden, der er født i Belgien i 1933, tiltrådte som praktikant ved FFC i Ispra den 1. januar 1964.

Den 26. april 1965 blev hun gift med en italiener. I henhold til artikel 10 i den italienske lov nr. 555 af 13. juni 1912 »skal den gifte kvinde have samme statsborgerskab som ægtemanden... den udenlandske kvinde, der gifter sig med en italiensk borger, erhverver italiensk statsborgerskab«.

Den 28. april 1965 afgav hun i henhold til artikel 22 i *den belgiske lovekendtgørelse om erhvervelse, tab og gen-erhvervelse af statsborgerskab* en erklæring om, at hun ønskede at bevare sit belgiske statsborgerskab.

Takket være denne erklæring bevarede sagsøgerinden i medfør af belgisk ret sit belgiske statsborgerskab, som hun ville have mistet i medfør af den nævnte lovs artikel 18, stk. 2, såfremt erklæringen ikke var afgivet.

Da en forlænget praktikanttid var udløbet, blev hun den 23. november 1966 ansat som tjenestemand og samtidig tilknyttet FFC i Ispra, men hun modtog ikke udlandstillæg.

Som følge af Domstolens domme i sagerne *Sabattini mod Kommissionen* og *Baudouin mod Kommissionen* (22/71-23/71, Rec. 1972, s. 345 og 363) indgav sagsøgerinden den 28. juli 1972 begæring om udlandstillæg.

Den 31. august 1972 skrev chefen for afdelingen »Administration og personale« til sagsøgerinden og anførte særligt, at han »i skrivende stund« ikke var i besiddelse af alt materiale til belysning af Domstolens domme, og at han havde anmodet »stedets myndigheder« om at undersøge sagsøgerindens aktsamling. Han

havde bedt disse om til sin tid at informere ham om deres konklusion, der ville have indflydelse på den afgørelse, som ansættelsesmyndigheden skulle træffe med hensyn til sagsøgerindens begæring.

Den 4. september 1972 anmodede sagsøgerinden endnu engang chefen for personaleafdelingen om at træffe de nødvendige foranstaltninger for, at hun kunne få udlandstillæg. Samtidig forespurgte hun, om hun kunne betragte et manglende svar på sin begæring som en stiltiende beslutning om afslag.

Den 22. september 1972 svarede chefen for afdelingen »Administration og Personale« således:

»Selv om det drejer sig om et foreløbigt svar, mener jeg, at det ikke desto mindre må være tilstrækkeligt til, at Deres spørgsmål må anses for genstandsløst«.

Den 19. december 1972 indgav sagsøgerinden en klage til ansættelsesmyndigheden, hvori hun anmodede om udlandstillæg fra den 7. juni 1972, datoen for Domstolens ovennævnte afgørelse.

Ved en fejl fra Kommissionens side blev der den 22. marts 1973 truffet en beslutning om at betale sagsøgerinden udlandstillæg for perioden fra 1. juli 1972 til 31. maj 1973 med et beløb på 75 647 belgiske francs.

Den 23. maj 1973 sendte chefen for afdelingen »Administration og Personale« en skrivelse til sagsøgerinden, der bl.a. indeholdt følgende:

»Som De selv ved, har Kommissionen for De europæiske Fællesskaber endnu ikke kunnet udtale sig om den klage, De i medfør af vedtægtens artikel 90 den 19. august 1972 har indsendt med henblik på tildeling af førnævnte tillæg. Dags dato har jeg i øvrigt sat mig i kontakt med myndighederne i centraladministrationen, der skal undersøge Deres klage, og jeg har erfaret, at denne undersøgelse endnu ikke er færdig, og at der indtil nu ikke er truffet nogen definitiv afgørelse.

Under disse omstændigheder fremtræder den betaling, som De har modtaget, som

fuldstændigt uberettiget, og det har efter en undersøgelse vist sig, at den alene skyldes en fejlagtig oplysning, som en af mine medarbejdere ufrivilligt har givet afdelingen »Lønninger, Pension og Tillæg« her på stedet.

Idet jeg beder Dem modtage vore undskyldninger, skal jeg oplyse Dem om, at jeg har givet den førnævnte afdeling instruks om øjeblikkeligt at standse udbetalingen af det pågældende tillæg til Dem og at udsætte reguleringen af Deres tilfælde, indtil Kommissionen har truffet afgørelse vedrørende Deres klage.«

Den 24. maj 1973 indsendte sagsøgerinden i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 90 en ansøgning til ansættelsesmyndigheden med henblik på at opnå udlandstillæg.

Den 16. august 1973 indgav sagsøgerinden en klage til ansættelsesmyndigheden over beslutningen af 23. maj 1973 om ophævelse af udlandstillæg og det deraf følgende ophør med udbetalingen.

Den 10. september 1973 indgav sagsøgerinden en ny klage over den stiltiende beslutning om afslag på hendes ansøgning af 24. maj 1973, hvorved hun anmodede om udlandstillæg.

Den 13. marts 1974 har sagsøgerinden anlagt nærværende søgsmål.

Skriftvekslingen er forløbet forskriftsmæssigt. På grundlag af den referende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen, anden afdeling, besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgerinden har i sit klageskrift nedlagt følgende påstande:

1. Sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgerinden udlandstillæg fra 1. juni 1973, idet hun har modtaget udlandstillæg for perioden fra 1. juli 1972 til 31. maj 1973;

2. sagsøgte beslutning, meddelt den 23. maj 1973, som tilbagekaldte den beslutning, der var meddelt den 18. maj 1973, og som havde tillagt sagsøgerinden udlandstillæg fra 1. juli 1972, annulleres i fornødent omfang, eller det statueres subsidiært, at sagsøgte ulovligt har undladt at træffe beslutning om tildeling af udlandstillæg til sagsøgerinden med virkning fra 1. juli 1972, hvorfor sagsøgte tilpligtes at træffe en sådan beslutning;
3. den stiltiende beslutning om afvisning af sagsøgerindens klage af 16. august 1973 og i givet fald enhver anden af sagsøgte beslutninger, der frakender sagsøgerinden hendes anerkendte ret til udlandstillæg, annulleres i fornødent omfang;
4. sagsøgte tilpligtes at betale renter af udlandstillægget, regnet fra hvert enkelt beløbs forfaldsdato til betaling sker, og at afholde sagens omkostninger.

Kommissionen har i sit svarskrift nedlagt følgende påstand:

1. frifindelse;
2. sagsøgerinden tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender

Sagsøgerinden har gjort gældende, at »Kommissionen, fordi den har tilsidesat artikel 1, litra g i Rådets forordning (EKSF, EØF, Euratom) nr. 558/73, der med tilbagevirkende gyldighed fra 1. juli 1972 særligt ophævede artikel 4, stk. 3 i vedtægtens bilag VII, har overtrådt vedtægtens bilag VII, artikel 4 som ændret ved denne forordning samt har gjort sig skyldig i magtmisbrug«.

Sagsøgerinden er af den opfattelse, at betingelserne for tildeling af udlandstillæg som opregnet i artikel 4, stk. 1, litra a i vedtægtens bilag VII i det hele er opfyldt, hvorfor man kun kan fratage

sagsøgerinden ret til udlandstillæg indtil den 1. juli 1972 i medfør af bilag VII, artikel 4, stk. 3, hvilket nødvendigvis medfører, at sagsøgerinden, efter at nævnte bestemmelse er blevet ophævet, har ret til udlandstillæg.

Kommissionen har bestridt, at sagsøgerinden på tiltrædelsestidspunktet opfyldte de almindelige betingelser for tildeling af udlandstillæg i henhold til bilag VII, artikel 4, stk. 1.

Hvad angår en tjenestemand, der ikke har eller har haft statsborgerskab i den stat, på hvis område han gør tjeneste, hjemler artikel 4, stk. 1, litra a ret til udlandstillæg, såfremt tjenestemanden ikke på en varig måde i den 5-årsperiode, der udløber 6 måneder før hans tiltrædelse af tjenesten, har udøvet sit hovederhverv eller haft bopæl på statens europæiske område.

For en tjenstemands vedkommende, der har eller har haft statsborgerskab i den stat, på hvis område tjenestestedet befinder sig, bestemmer artikel 4, stk. 1, litra b, at der gives et udlandstillæg, såfremt tjenestemanden på en varig måde i den 10-årsperiode, der udløber ved ansættelsestidspunktet, har boet uden for statens område.«

Det ses ikke, at sagsøgerinden i tilstrækkeligt omfang har godtgjort, at hun ikke har og aldrig har haft statsborgerskab i den stat, på hvis europæiske område hendes tjenestested befinder sig. Hendes retsstilling må afgøres i henhold til betingelserne i artikel 4, stk. 1, litra b.

Det er Kommissionens opfattelse, at det i betragtning af, at sagsøgeren har boet i Italien siden den 1. januar 1964, ikke kan antages, at hun på en varig måde har boet uden for Italien. Af den pågældende 10-årsperiode fra den 22. november 1956 til den 22. november 1966 har hun boet 7 år, 1 md. og 8 dage uden for Italien og 2 år, 10 mdr. og 22 dage i Italien. Selv om hun i det væsentligste har boet uden for Italien, synes den forholdsvis lange periode, hvor bopælen har været i Italien, at være til hinder for, at det lægges til grund, at hun i disse 10 år på en varig måde har boet uden for

Italien. Efter Kommissionens opfattelse er det ikke indlysende, at sagsøgerinden skulle opfylde betingelserne for udlands-tillæg i henhold til vedtægten's bilag VII, artikel 4, stk. 1, litra b.

Da der i artikel 4, stk. 1 hverken anlægges nogen sondring eller gøres nogen undtagelse under hensyn til den måde, statsborgerskabet kan erhverves på, bør det statsborgerskab, der er erhvervet gennem ægteskab, ikke behandles anderledes end det, der opnås gennem slægtskab eller fødested.

Til støtte for denne antagelse har Kommissionen citeret generaladvokat Mayras's afgørelse i sag nr. 33/72 *Gunnella* mod *Kommissionen* (Sml. 1973, s. 475).

Den fastslår ikke desto mindre, at der i betragtning af, at alene kvinder kan erhverve et statsborgerskab nr. 2 gennem ægteskab, hvorfor alene disse må finde sig i en eventuel tilsidesættelse af deres vedtægtsmæssige ret til udlandstillæg, finder en faktisk forskelsbehandling sted mellem mandlige og kvindelige tjenestemænd.

En kvindelig tjenestemands indgåelse af ægteskab med en mand, der er statsborger i den stat, hvor hendes tjenestested befinder sig, kan på ingen måde i sig selv bevirke, at man ikke længere eller i mindre omfang kan tale om en sådan udlændighed, som berettiger den her omstridte fordel. Hvad angår den mandlige tjenestemand, der er ugift eller gift med en statsborger i den medlemsstat, hvor tjenestestedet befinder sig, men ikke selv er statsborger i denne stat, vil princippet om udlandstillæg altid blive anerkendt, i det omfang han i det ene eller det andet tilfælde opfylder de mere gunstige betingelser i selve artikel 4, stk. 1, litra a. Når det samme ikke er tilfældet for den kvindelige tjenestemands vedkommende, og når man altså i denne forbindelse kan tale om en faktisk eller indirekte forskelsbehandling, skal grunden ikke søges i selve indgåelsen af ægteskab men i det forhold, at hun herved samtidig har erhvervet et statsborgerskab nr. 2 i den stat, på hvis område hun gør tjeneste. Denne erhvervelse af et statsborgerskab nr. 2

skyldes imidlertid ikke vedtægten, som ikke på dette område har medført en forskelsbehandling, der som sådan er kritiskabel.

Sagsøgerinden har i sin replik bestridt, at artikel 4, stk. 1, litra b i bilag VII kan finde anvendelse på hende.

Da sagsøgerinden på ansættelsestidspunktet havde belgisk statsborgerskab, blev det italienske statsborgerskab således et statsborgerskab nr. 2 erhvervet ikke blot på grundlag af ægteskabet men desuden ganske automatisk og uigenkaldeligt til trods for hendes manifesterede og udtrykte vilje til at bevare sit belgiske statsborgerskab ved ægteskabets indgåelse.

Det er vedtægten, der har anlagt et kriterium, som medfører kønsdiskrimination mellem tjenestemændene som følge af den virkning, som henvisningen til national ret har, et kriterium, der i visse tilfælde — som når statsborgerskabet erhverves gennem ægteskab — ikke vedrører begrebet tjeneste i udlandet.

Sagsøgerinden er af den opfattelse, at udtrykket statsborgerskab, som er anvendt i denne bestemmelse og tilsvarende i artikel 4, stk. 1, litra a, kun kan forstås snævert som det oprindelige statsborgerskab, dvs i en betydning, der udelukker kønsdiskrimination, og således, at det kommer an på, hvorvidt der reelt er tale om tjeneste i udlandet.

Til støtte for denne opfattelse har sagsøgerinden påberåbt sig 3 grunde:

1. Rækkevidden af et almindeligt udtryk kan ikke strækkes ud over det lovlige grænser og særlig ikke, som her ud over den højere retsgrundlægning om ligestilling af tjenestemændene. En tekst, der oprindeligt er blevet fortolket bredt, bør som følge af udviklingen i den fremherskende opfattelse på dette område gives en mere begrænset betydning, som udelukker diskrimination mellem mand og kvinde.
2. Loven bør ikke anvendes udover, hvad dens formål kræver. I det omfang, det statsborgerskab, der erhverves ved indgåelse af ægteskab, ikke

kan siges at vedrøre begrebet tjeneste i udlandet, må og kan udtrykket statsborgerskab i artikel 4, stk. 1, litra b ikke sigte til andet end det oprindelige statsborgerskab og ikke til det statsborgerskab, der erhverves gennem ægteskab.

3. Af to fortolkninger, hvoraf den ene kan forenes med lovens krav og den anden ikke, bør den første foretrækkes. Sagsøgerinden har anført, at dommeren, når han ikke er bundet af en fuldstændig klar tekst, har myndighed og pligt til at begrænse tekstens rækkevidde i overensstemmelse med lovens krav og formål.

Subsidiært har sagsøgerinden anført, at Kommissionen i tilfælde af dobbelt statsborgerskab bør træffe afgørelse om statsborgerskabet efter doktrinen om »det effektive statsborgerskab«.

I denne sag er det ubestrideligt, at sagsøgerindens effektive statsborgerskab er belgisk, ikke blot som følge af hendes oprindelige statsborgerskab og den omstændighed, at hendes hjemsted er fastsat til Belgien, men yderligere fordi hun ved indgåelsen af sit ægteskab afgav en udtrykkelig erklæring om at ville bevare sit belgiske statsborgerskab. Det eneste statsborgerskab, som sagsøgte skal tage i betragtning for sagsøgerindens vedkommende, er følgelig det belgiske.

Mest subsidiært har hun anført, at der, såfremt Domstolen skønner, at artikel 4, stk. 1, litra b i bilag VII skal finde anvendelse på hendes situation, nødvendigvis må rejse sig det spørgsmål, om hun ikke opfylder betingelsen om på en varig måde at have boet uden for Italien i de sidste 10 år forud for ansættelsestidspunktet.

Ikke blot har hun i den pågældende periode boet meget længere uden for end i Italien — mere end 2/3 af perioden — men opholder uden for Italien har også været mere effektivt i den forstand, at hun, da hun boede i Belgien, naturligvis ikke vendte tilbage til Italien, hvorimod hun, da hun boede i Italien, ofte tog til

bage til Belgien, hvor hun i øvrigt giftede sig.

Sagsøgte har indvendt, at der kan forekomme talrige tilfælde af faktisk forskelsbehandling på grund af det kriterium, der er lagt til grund for statsborgerskabet, men der er ikke tale om en retlig forskelsbehandling, der skyldes vedtægten.

Vedtægtens forfattere har uafhængigt af den måde, statsborgerskabet erhverves på, betragtet det som en tilknytningsfaktor til en given stat og har følgelig som almindelig regel villet afvise, at ansatte, der er statsborgere i det land, hvor tjenestestedet befinder sig, skal have udlandstillæg. Da forfatterne ikke har villet indføre nogen undtagelse, sondring eller ændring af almindelig rækkevidde ved anvendelsen af den tekst, som de har udarbejdet, tilkommer det ikke den, der skal fortolke, at anlægge sondringer eller foretage ændringer, hvor loven ikke sondrer, og således indskrænke anvendelsesområdet for en lov, der er formulert generelt.

Reelt har sagsøgerinden foreslået Domstolen at tage stilling til lovligheden af artikel 4, stk. 1, den bestemmelse, der skulle være blevet krænkede af Kommissionen. Imidlertid har man ikke i forbindelse med den her omhandlede bestemmelse gjort nogen ulovlighedsindsigelse i henhold til EØF-traktatens artikel 184 gældende, og en sådan måtte i øvrigt betragtes som et nyt anbringende, der ikke kan fremføres i henhold til procesreglementets artikel 42, stk. 2.

Kommissionen har den opfattelse, at udtrykket »effektivt statsborgerskab« ikke har nogen relevans ved fortolkningen af artikel 4 i bilag VII — sag nr. 33/72 *Gunnella mod Kommissionen* (Sml. 1973, s. 486), generaladvokat Mayras.

Efter folkeretten er bestemmelsen af det effektive statsborgerskab et faktisk spørgsmål, der oftest vil opløse sig i forskellige elementer som den pågældendes sædvanlige bopæl og forretningssted samt det sprog, han taler, herunder hvad den pågældende direkte eller indirekte har givet udtryk for at foretrække.

Selv om det antages, at begrebet effektivt statsborgerskab kan tages i betragtning ved vedtægtens anvendelse, har sagsøgte bestridt, at sagsøgerinden nu må betragtes som belgisk statsborger i denne forstand.

Selv om sagsøgerinden i den pågældende 10-årsperiode hovedsagelig har boet uden for Italien (ca. 7 år), mener Kommissionen ikke, at det kan antages, at hun på en varig måde har boet uden for Italien. Efter vedtægten må det ikke alene tages i betragtning, hvorlænge den pågældende har boet udenfor staten, men også, om bopælen har haft en varig

karakter. Under denne synsvinkel er det sikkert, at sagsøgerinden i perioden fra november 1956 til november 1966 ikke har boet 10 år uden for Italien.

IV — De mundtlige retsforhandlinger

I retsmødet den 14. november 1974 har sagsøgerinden, repræsenteret af Lebrun, og Kommissionen, repræsenteret af Griesmar, fremsat deres anbringender.

I samme retsmøde har generaladvokaten fremsat forslag til afgørelse.

Præmisser

- 1 Sagsøgerinden har krævet annullation af den beslutning af 23. maj 1973, hvori Kommissionen tilbagekaldte sin beslutning om, at sagsøgerinden skulle modtage udlandstillæg i henhold til tjenestemandsvedtægten;
- 2 hun har desuden krævet, at Kommissionen tilpligtes at betale hende udlandstillæg regnet fra 1. juni 1973;
- 3 hun har gjort gældende, at betingelsen i art. 4, litra a) i vedtægtens bilag VII, hvorefter udlandstillæg gives til den tjenestemand, der »ikke har eller har haft statsborgerskab i den stat, på hvis europæiske område han gør tjeneste«, ikke kan finde anvendelse, såfremt den pågældende ufrivilligt og alene som følge af national lovgivning har erhvervet dobbelt statsborgerskab;
- 4 hun har videre anført, at opretholdelsen af nævnte betingelse, hvor en kvindelig tjenestemand tildeles sin ægtefælles statsborgerskab som følge af hendes ægteskab med en statsborger i en anden medlemsstat, vil medføre en forskelsbehandling, idet den mandlige tjenestemand ikke efter noget nationalt retssystem tildeles ægtefællens statsborgerskab.

- 5 De nationale retsforskrifter på statsborgerskabsområdet er ikke ens, idet det i visse love, særligt af nyere dato, er bestemt, at en udenlandsk kvinde ikke automatisk erhverver landets statsborgerskab, hvorimod det i andre lovgivninger stadig er således, som det tidligere var den almindelige regel, at den gifte kvinde kun kan have mandens statsborgerskab.
- 6 Som det fremgår af den almindelige opbygning af artikel 4 i bilag VII, er det afgørende kriterium for retten til udlandstillæg efter denne bestemmelse tjenestemandens sædvanlige opholdssted før tiltrædelsestidspunktet;
- 7 tjenestemandens statsborgerskab medtages først i anden række, nemlig med henblik på at præcisere varigheden af dette ophold uden for det land, hvor han gør tjeneste;
- 8 udlandstillægget skal opveje de særlige byrder og ulemper, som ansættelsen ved Fællesskabet forvolder den tjenestemand, der af denne grund er tvunget til at skifte opholdssted;
- 9 selv om »udlændigheden« er en subjektiv situation, afhængig af tjenestemandens integration i sit nye miljø, må tjenestemandens vedtægts bestemmelser herom dog ikke danne grundlag for en kønsdiskrimination af tjenestemændene, da retten til udlandstillæg for alle vedkommende skal støttes på ensartede kriterier uafhængigt af køn;
- 10 udtrykket »statsborgerskab« i art. 4, litra a) skal altså fortolkes således, at enhver ugrundet forskelsbehandling af mandlige og kvindelige tjenestemænd, der befinder sig i faktisk sammenlignelige situationer, undgås;
- 11 en sådan ugrundet forskelsbehandling af mandlige og kvindelige tjenestemænd ville foreligge, hvis man fortolkede det førnævnte begreb statsborgerskab, sådan at det også omfatter det statsborgerskab, som en kvindelig tjenestemand i kraft af sit ægteskab automatisk tildeles, uden at hun kan give afkald på det;

- 12 det i art. 4, litra a) i bilag VII omhandlede begreb, tjenestemandens nuværende eller tidligere statsborgerskab, skal følgelig begrænses således, at der skal ses bort fra det statsborgerskab, som automatisk, og uden at hun kan give afkald på det, tildeles en kvindelig tjenestemand ved hendes indgåelse af ægteskab med en statsborger fra en anden stat.
- 13 I denne sag blev sagsøgerinden, uden at hun kunne give afkald på det, tildelt sin ægtefælles statsborgerskab ved indgåelsen af ægteskab, samtidig med at hun gennem en udtrykkelig erklæring bevarede sit oprindelige belgiske statsborgerskab;
- 14 ved anvendelsen af de her omhandlede bestemmelser skal der følgelig ikke tages hensyn til sagsøgerindens italienske statsborgerskab;
- 15 sagsøgerinden opfylder således betingelserne efter art. 4, litra a) i vedtægtens bilag VII;
- 16 beslutningen af 23. maj 1973, hvorved Kommissionen tilbagekaldte sin oprindelige beslutning om at tildele sagsøgerinden udlandstillæg efter tjenestemandsvedtægt, bør herefter annulleres.

V e d r ø r e n d e r e n t e k r a v e t

- 17 Sagsøgerinden har endelig krævet renter af de beløb, der skyldes som udlandstillæg, regnet fra hvert enkelt beløbs forfaldsdato til betaling sker.
- 18 Under sagens behandling har sagsøgerinden ikke søgt at begrunde dette krav;
- 19 da Kommissionen har fortolket den omhandlede bestemmelse i god tro, omend forkert, bør den ikke tilpligtes at betale renter.

Vedrørende sagsomkostningerne

- 20 I henhold til procesreglementets art. 69, stk. 2 skal den part, der ikke får medhold, betale sagens omkostninger;
- 21 da den sagsøgte institution i alt væsentligt ikke har fået medhold, bør den bære samtlige sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser,

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. **Beslutningen af 23. maj 1973, hvorved Kommissionen tilbagekaldte sin oprindelige beslutning om at tildele sagsøgerinden udlandstillæg, annulleres.**
2. **Sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgerinden udlandstillæg regnet fra 1 juli 1973.**
3. **Rentekravet tages ikke til følge.**
4. **Sagsøgte tilpligtes at bære samtlige sagens omkostninger.**

Mackenzie Stuart

Kutscher

Sørensen

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 20. februar 1975.

A. Van Houtte

Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart

Formand for anden afdeling